

3 Minden alkalommal bővül az
érmelléki dalolók, nótázók családja

8 Kuglis Gábor
plébános: az
embernek soha
sem szabad
elfelejteni azt,
hogy honnan jött

Hagyományörző huszárok kötete

Portyák, lovas események, katonaelemek kelnek életre az évfordulóra megjelent könyvben

Fennállásuk harmincéves évfordulóját ünneplik idén a hagyományörző huszárok, és november 11-én lesz száz éve, hogy véget ért az első világháború. Ennek a két évfordulónak állít emléket a *Hősök útján. Huszár emlékkönyv* című kötet, melyet október 26-án mutattak be Székelyhídon.

Az egybegyűlteket Gavrucza Tibor nyugalmazott református lelkész köszöntötte a székelyhídi városi múzeumban megrendezett kötetbemutatón. Az Europrint Könyvkiadó gondozásában megjelent *Hősök útján. Huszár emlékkönyv* című kötetet Adorján Csaba hagyományörző huszárőrnagy és Csontos János, a debreceni 2. honvéd huszárezred őrnagya, a könyv szerkesztője ismertette, megköszönve az RMDSZ-nek a lehetőséget, illetve a gondoskodást és a vendéglátást a helybelieknek. A kötetet szintén méltatta Gellért Gyula kucruk hagyományörző ezredes.

Béres Csaba, városunk polgármestere üdvözlő beszédében a helyi kulturális élet bölcsőjének nevezte a múzeum épületét, és az anyaországgal való szoros összeköttetés fontosságáról beszélt.

A rendezvény fővédnöke, Derzsi Ákos Bihar megyei szenátor örömet fejezte ki afelett, hogy nagyváradi könyvkiadója adhatta ki az emlékkönyvet. Elmondta, látja, milyen sokan értékelik a huszárközösségeket, és biztosította a jelenlévőket arról, hogy sok hasznos információ került be a kötetbe, azt kívánta, hogy legyen utóélete a munkának.

A kötet huszártörténeti adatokat, életrajzokat (például Tisza István gróf miniszterelnök-honvédezését) és az elmúlt 88 év eseményeit, a nagy huszárelmélktúrákat ismerteti szövegben és főleg képekben. Ezeknek a történelmi emléktúráknak (mint például a Szent Imre millenniumi, a szentjobbai, a Kossuth-, a hortobágyi, a Bem tábornok vagy a Gróf Tisza István-emléktúra) célja a katonai hagyományok, szokások átélése. A kötet

Csongor János (áll) jelen volt már a Hajdú-Bihar megyei huszárbandérium harminc évvel ezelőtti alapításánál is

kiadásával a megjelenésben közreműködők a november folyamán tervezett huszárévfordulós ünnepek mellett szeretnék felhívni a figyelmet arra is, hogy az első világ-

háború vége egyben a huszárság felszámolását is jelentette, egyidejűleg sajnos jóformán teljes a hiánya a konfliktus végére való megemlékezéseknek.

A kötetbemutató végén ismét Béres Csaba szólt a jelenlévők-höz, megnyitotta Gavrucza Tibor állandó festménykiállítását.

Ingyenes lomtalanítás

Székelyhíd önkormányzata és a AVE Bihar Kft. őszi lomtalanítási akciót szervez. Székelyhídon 2018. november 28-án, szerdán, míg Csokalyon, Érolasziban, Érköbölkúton, Hegyközszentmiklóson és Nagykágyán november 29-én, csütörtökön történik az elszállítás. A lakosok megvárhatják a háztartásokban keletkezett nagydarabos hulladékoktól, lomoktól, mint az építési törmelék, autóabroncs, zöldhulladék (nyesedék, lomb, fű). Ne készítse ki senki elvitelre a kéthetente elszállított háztartási hulladékokat, illetve a mezőgazdasági tevékenység következtében keletkezett hulladékot (trágya). A lomokat a fent megadott napon 8 és 10 óra között helyezik ki olyan területre, amely könnyen megközelíthető. Ellenben úttétre lomot kitenni TILOS, mert akadályozhatja a forgalmat vagy balesetet okozhat. Közterületi rend megóvása érdekében a felüntetett kikészítési időpontban helyezik csak ki a lomot. Ha valaki nem tudja az udvaráról kihozni a lomokat, jelezze a 0762-830344-es telefonszámon, és érkezik a segítség.

Egy darabka tündéerkert Székelyhídon

Facsemetéket ültettek a sportközpont és a Gyermek Jézus-otthon területén

„Október 20-án én is Székelyhídon leszek! Facsemetét ültetünk! Szeretettel várunk!” – olvashattuk Böjte Csaba ferences rendi szerzetes Facebook-oldalán. A hajnali köd már felemelkedett, az őszi napsugár fitogtatta erejét, s bár a strandidény véget ért, a Székelyhídi Gyermek Jézus Szabadidő- és Sportközpont tárt kapukkal várta vendégeit. Kisebb-nagyobb csoportokban érkeztek gyerekek Csaba testvér környékbeli házaiból, napközis otthonaiból. A diószegi gyerekeket Pongor Éva nyugdíjas pedagógus ki-

sérte. Ő felügyeli a délutáni tevékenységét azoknak a gyermekeknek, akik ezt igénylik, segít a tanulásban, leckét írják, és ha marad kis szabadidő a hazamenetelig, kicsik-nagyok együtt játszanak. Érkeztek a gálospetri ház kis lakói is. Nem maradtak otthon a szalontai gyermekvédő központ színtársulatának oszlopos tagjai sem, Csaba testvér hívó szavára elhozták Assisi Szent Ferenc életéről készült előadásukat. Útban Marosvásárhely felé pihenőt tartottak itt a miskolci Fény Gyula Jezsuita Gimnázium diákjai. A gimnázium Magis kórusa a *Gyertek ide gyorsan! Ferenc testvér* musical előadásának rövid, zenés részletével mindenkit elvarázsolt. Mario Castellacci olasz forgatókönyvíró, rendező musicaljét, mely a szeretett szentéről és értetlenkedő atyjáról, illetve a köztük feszülő ellentétéről szól, két jezsuita, Elek László atya és Jancsó Árpád fordították le olaszról magyar nyelvre, és a Magis kórus műhelyei vitték színre Herpainé Velkey Klára tanárnő vezetésével. A kórusvezető elmesélte, ő csak a darab zenei részét tanítja meg a diákoknak, a koreográfia, táncok, jelenetek mind-mind a tanítványok műhelymunkája nyomán kelnek életre.

A kelő nappal a gyerekek is keltek, hogy a fákról és megfelelő ültetésükről tanuljanak gyakorlati módon

A sokoldalú ültetesküldetés

Budapestről érkezett Sáhó Eszter önkéntes szervező lelkes kis csapatával, ásókkal, gereblyékkel, öntözőkannákkal felszerelve, és azzal a 21 facsemetével, amit a gyermekek segítségével ültettek a strand és a Székelyhídi Gyermek Jézus Otthon területén. Albert Einstein világhírű német fizikus útbaigazítását („a legfontosabb azonban, hogy ne hagyj abba a kérdezést”) követve kíváncsi voltam, hogyan született az ötlet, hogyan szerveződött a csapat, milyen célokat tűztek ki s milyen terveik vannak.

„Október vége optimális erre a tevékenységre. Néhány hónappal ezelőtt fogalmazódott meg az ötlet – egy Böjte Csaba testvérrel folytatott beszélgetés során –, hogy olyan embereket kellene összegyűjteni, akiket valamilyen szempontból vagy a munkájuk révén vagy magánemberként, civilként nagyon régóta foglalkoztat a környezetvédelem, a természetvédelem, a jövőnk.”

Mozgalmas ősz az egyházközségben

A vallásórás gyerekek testközelből vizsgálhatták a teremtés csodáit a nagyvárad állatkertben

Az élet megmozdult Csokalyon a hosszú és meleg nyárt követően, az őszi levegővel együtt. Iskolakezds után mindig van egy-egy esemény, ami felrázza a közösséget. Mindig történik valami, mindenkivel. Igyekszünk minden korosztályt megszólítani és bevonni tevékenysége-

Közel húszan dolgoztak együtt az ősök nyughelyének szépítésén, nem sajnálva erejüket és eszközeiket

inkbe. Az idei ősz a vallásórások állatkerti kirándulásával kezdődött. A nagyvárad állatkertet október 12-én látogattuk meg tizenkét gyerek és négy felnőtt kíséretében. Mondanunk sem kell, hogy mekkora élmény volt számukra tigrist, medvét és antilopot testközelből látni, kékszőrű pónit etetni vagy páviánokat bosszantani. Mindenki jól érezte magát. Nagyszerű élménynek és maradandó emlékek bizonyult a kiruccanas.

Már-már hagyományszámba megy a csutkaszedési közmunka, amivel minden évben templomunk téli fűtésébe segítünk be, nem kis hatékonysággal. Idén még sikeresebb lett az akció: röpké két óra alatt, egy verőfényes keddi délutánon (október 16-án) Selmeczi Dezső presbiterünk traktorjának méretes pótkocsiját sikerült megtöltenünk. Idősebbek és fiatalabbak egyaránt segítettek.

Oktober végén a felnőttek temetőt szépítettek és közben közösséget építettek. Második nekifutásra (az őszi munka nagyon fontos tényező felénk az időzítés szempontjából) 25 pár szorgos kéz működött közre. Szinte egy lélegzetvételre (legalábbis egy délelőtt alatt) átültetett 39 tujafát Csuka József faiskolájából a ravatalozóval szembeni területre. Köszönjük az értékes adományt alpolgármesterünknek!

De az őszből még van hátra! November elején az ifjúsági csoporttal tekézőnk Nagyváradra, november 10-re pedig egynapos gyülekezeti kirándulást fogunk szervezni Gyulára, az érseléndi gyülekezet tagjaival közösen. Terveink szerint meglátogatjuk a gyulai várat, az Almásy-kastélyt és megízleljük a százéves cukrászda finomságait. Reményeink szerint (és a helyfoglalások alapján) két busz sem lesz elég a népes társaság számára.

Isten adjon szép időt és jó kedvet minden résztvevőnek a közösségi alkalmakhoz!

TOKÁR SÁNDOR lelkipásztor

Intézzük tulajdonainkat!

Ingyenes ügyintézésre ad lehetőséget a törvény

Ingyenes tulajdonjogi ügyintézt biztosít az állam a beltelkek esetében, az alábbi pontosításokat figyelembe véve. Az önkormányzati munkatársak várják a Székelyhíd város közigazgatási területéhez tartozó beltelkek tulajdonosait.

A beltelkek tulajdonjogának rendezésére ad lehetőséget a 2018/231-es törvény, amely augusztus 9-én jelent meg a Hivatalos Közlönyben, kiegészítendő a 1991/18-as földtörvényt. A 23. és 27. cikkelyek értelmében visszaigényelhetők, névre vehetőek azok a belterületek, amelyeken épített ingatlan található, és amelyek telekkönyvben tulajdonosként a román állam vagy az egykori Mezőgazdasági Termelő Szövetkezet (CAP) szerepel. Ennek másik alapfeltétele, hogy az épített ingatlan be legyen jegyezve a telekkönyvbe, akkor is, ha a kert vagy udvar nem jelenik meg az okmányban.

Emellett a jogi tisztázó folyamat akkor indítható el, ha az ingatlan a mezőgazdasági nyilvántartásban az igénylő nevére van bejegyezve, ő pedig tanúkkal tudja igazolni, hogy a családja birtokában volt a kérdéses terület az államosítás előtt.

A névre vételi kérelemhez a következő iratok másolatával kell jelentkezni városunk önkormányzatánál, a földszinti földügyi irodában:

- telekkönyvi kivonat (foaie de avere);
- birtoklap (titlu de proprietate) – ha van;
- személyazonossági igazolvány (carte de identitate);
- bármilyen okirat, amely igazolja a tulajdonjogot;

– az azonosítást segítő helyszínrajz (schită de identificare).

A tulajdonjog tisztázása és rendezése ingyenes folyamat. A kérelmező számára csak azokban az esetekben jelent költséget, ha ugyanazon a kataszteri számon több ingatlan is található, amikhez más-más méretű beltelek tartozik. Ezekben a helyzetekben földmérés szükséges, amit csak és kizárólag hivatalos engedéllyel rendelkező topográfus végezhet el.

Ha a kérelemhez mellékelte telekkönyvben egy magánszemély szerepel, aki nem a jelenlegi tulajdonos, és nem is az adott családhoz tartozott, a kérelmező birtokba veheti a beltelket, ha a telekkönyvben az utolsó bejegyzés 1979 előtt történt.

Az igénylővel foglalkozó önkormányzati munkatársak kéri a kérelmezőket, a leadott iratcsomón tüntessék fel az igénylő pontos nevét és telefonszámát.

Az tulajdonba vételt azok intézhetik el sikerrel, akik kérelmüket a korábban említett irodában legkésőbb 2018. december 4-ig leadják, ezzel elindítva a jogi folyamatot.

BÍRÓ ORSOLYA

Ön is az ingyenesen terjesztett ÉR hangja havilap rendszeres olvasója? Esetleg az ÉR Tv nézője vagy a Rádió ÉR hallgatója?

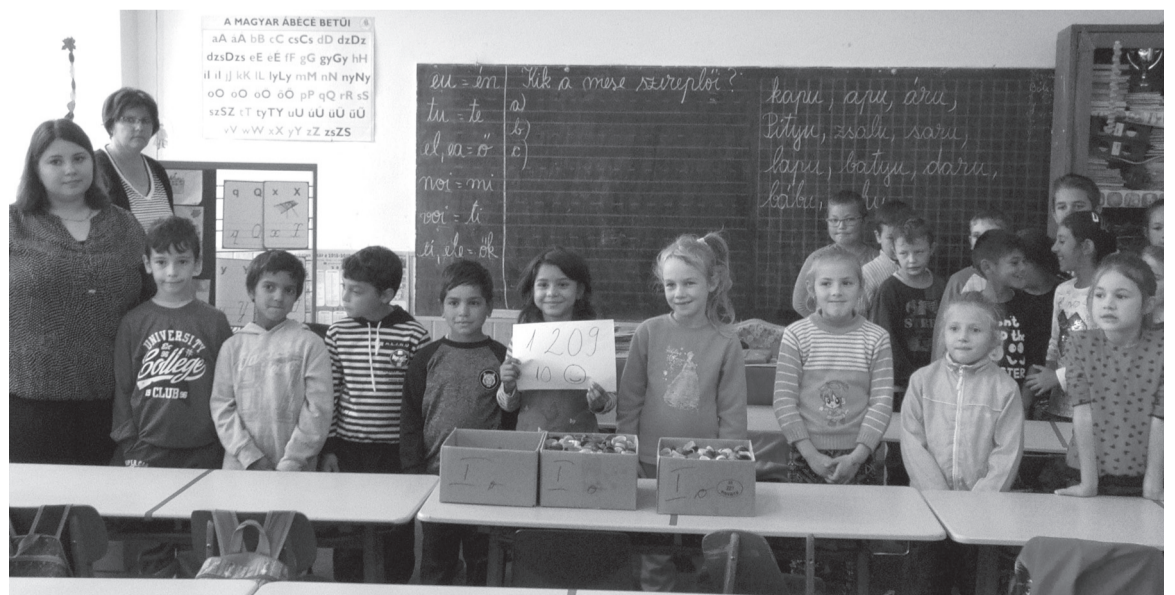
Ha fontosnak, értékesnek tartja munkánkat, támogassa Ön is az ÉR Hangja Egyesület nonprofit tevékenységét bármilyen összegű felajánlással, hogy továbbra is felkereshessünk és megismertessünk Önnel érdekes helyeket, személyeket, foglalkozásokat, hogy értékeket menthessünk, hogy a fiatalok látókörét bővíthessük nemzetközi ifjúsági programjainkon keresztül, és hogy segítse mottónkat: tájékoztatás és folyamatosság. Felajánlását küldje a RO58 CECE BH35 30RO N066 7728-as bankszámlaszámra vagy további tájékoztatásért keresse egyesületünket a www.erhangja.ro honlapon és az erhangja1@gmail.com e-mail-címen! Adni jó!

Tízezer kupak kupacban

Akár film címe is lehetne a fenti sor, a valóság viszont teljesen más. Hegyközszentmiklós magyarországi testvértelepülésének óvodája vett részt egy versenyen, amelyen pillepalackok zárókupakját kellett gyűjteni. A helyi Toldy Általános Iskola alsós tagozata diákjainak segítségével október első három hete alatt gyűlt össze ez a hatalmas mennyiségű kupak. A verseny végére már nemcsak a kisdíjakok, de sok helyen már a családtagok is beszálltak a tevékenységbe, így nem csoda, hogy volt olyan tanuló, aki közel négyszáz kupakot gyűjtött. Az október 19-én megtar-

tott eredményhirdetés két kategóriában zajlott: osztályonkénti darabszám, valamint a tanulók átlagteljesítményét véve figyelembe. Bár a verseny végére nagyobb osztályok is becsatoltak, azért a fenti teljesítmény még így is hatalmasnak mondható. Természetesen minden, az akcióban részt vevő tanuló jutalmat kapott. Helyi szinten Mocsár Irén pedagógus koordinálta a tevékenységet. Örömmel az örömben, hogy csak a kupakokat kellett gyűjteni, ha ugyanis a pillepalackokat gyűjtöttük volna, most sokkal tisztább lenne a falu.

ÉR HANGJA

Egy darabka tündéerkert

Facseteteket ültettek Székelyhídon

„Nagyon sok cikket olvasunk a klímaváltozásról, a szén-dioxid-kibocsátásról, levegőtisztaságról, már-már szorongó az ember, ha a kezébe vesz szaklapokat” – mondta el érdeklődésünkre Sáhó Eszter. A szervező hozzátette, néhányan azon kezdtek el gondolkodni, mi lenne, ha ezeket a globális aggodalmakat elengednék magunktól, és találnának olyan közös hangot, olyan közös teret, ahol tudnak valamit tenni, építőleg tenni a környezetükért. Nagyon hamar oda jutottak, hogy ez a terület a saját hazájuk, de ez nem maradhat Magyarország határain belül, mivel Csaba testvérrel együtt is egyből két országot képviselnek. Sikeresült megszervezni egy csapatot. Amikor találkoztak a ferences szerzetessel, arra biztatta őket, kezdjék el ezt csinálni, tevékenyen. A Kárpát-medence lehet egy olyan megfelelő szint, tér, amiért az ember még felelősséget tud vállalni, azonosulni tud vele és tud érte tenni, mert az ember a saját környezetéért, a saját hazájáért sokkal könnyebben mozgósítható. „Most már olyan húsz-harminc ember verbuválódott körénk. A mai alkalom az első közös munkánk. Huszonegynéhány vegyes gyümölcsfával – körte, alma, kajszí, cseresznye – érkeztünk ide, ezeket szeretnénk elültetni ma. A Gyümölcsfa- vagy Tündéerkert-program Magyarországon már elég jól működik. A lényege, hogy csak és kizárólag őshonos, Kárpát-medencei fajtákat ültetünk, ezek forrását

megpróbáljuk felkutatni. Fontos, hogy azokat a fajtákat őrizzük meg, amiket a nagyszüleink is ismertek, és amiből lehet, hogy csak egy-két egyed van falvakban. Ezeket szeretnénk újraéleszteni” – magyarázta a faültetés kezdeményezője.

Az oktatásnak is használnának

Az itt elültetett facseteték Baktai Borbála, a magyarországi Növényi Diverzitás Központ igazgatója segítségével kerültek Székelyhídra. „Ő nagyon nyitott volt erre a gondolatra, a mai napon rajta keresztül tudunk olyan őshonos, tehát genetikailag ellenőrzött facseteteket beszerezni, amiket itt elültetünk. Távollabbi célunk az ismeretterjesztés. Amikor cseperedni kezdenek ezek a facseteték, elhozzuk ide a gyermekeket, akár Csaba testvértől, akár Magyarországról, s elmondjuk, hogy milyen fával állnak szemben, miért jelentős ez számunkra, így szeretnénk részt vállalni egyfajta oktatásban is” – osztotta meg terveiket Sáhó Eszter.

A vendéglátók is derekasan helyt álltak. Nagyfalusi Éva, a gyerekközpont vezetője irányításával minden a helyén volt, mindenki tette a dolgát, végezte a rábízott feladatot s mire a facseteték földbe kerültek, véget ért a szívét-lelkét gyönyörködtető előadások, terülj, terülj, asztalkám fogadta a majd kétszáz fős vendégsereget.

RUPÁRCSICS JUDIT CSILLA

Hagyományörző huszárok kötete

Portyák, lovas események, katonaéletek kelnek életre az évfordulós könyvben

„Szerinte „a kultúra az a fék, amelyre szükség van manapság, és ahhoz, hogy megosszuk egymással, együtt kell lennünk.” Beszédében a polgármester kihangsúlyozta, hogy előjáróként soha nem mond nemet a kulturális rendezvények háttérének biztosítására, és bár gyakran nem úgy tűnik, Székelyhíd igenis egy lüktető város, számos rendezvényvel, sport- és táncklubbal, kórusaival, és tizenkét képzőművészvel, „emberekkel, akik megélik a

kultúrát, és akiket nem becsülünk meg eléggé.”

A rendezvény végén a városvezető azt is bejelentette, novemberben elkezdődhet a helyi színház épületének felújítása, amivel egy tizenegy éves küzdelem ért véget.

Fekete Katalin, a városháza kulturális referense, lapunk korábbi főszerkesztője két költeménnyel tette színesebbé a délutánt: Tompa László Lófűrösztés című és Számadó Ernő Az alkotás misztériuma című versével, közreműködött

továbbá a Székelyhídi Férfikórus Karancsi Béla karnagy vezetésével, valamint Balla Frigyes baptista igehirdető, vallásánár, aki gitáron kísérté a megnyitót követő, az I. világháború végére való emlékezés alkalmából történt gyertyagyújtást.

A találkozót a húsz éve aktív Székelyhídi Férfikórus zárta.

A kiállítás megnyitása után az érdeklődők megtekinthették a Gróf Tisza István emléktúra című kisfilmet.

SZAMOS MARIANN

A kenyér napjának ünnepe Kágyán

Ünnepélyes keretek között emlékezett meg a Kenyér nemzetközi napjáról a Nagykágyai 1-es Számú Szakközépiskola október 18-án. A szervezők interdiszciplináris jellegű, változatos és színes műsorral készültek a megjelentek számára.

A köszöntő szavak elhangzása után a kenyér és a búza a magyar irodalomban és a népi kultúrában szimbólumként betöltött jelentéseiről, kiemelve fontos szerepéről hallhattunk. Ezt rövid történelmi áttekintés követte az első kenyér készítéséről, az emberi táplálkozásban betöltött feladatáról, majd három V. osztályos tanuló kenyérről szóló meséi hangzottak el.

A következőkben a román tanárnok előadásában, diákok egy-egy verse által a román irodalomban, a hagyományos román népi kultúrában megjelenített kenyér szimbolikáját ismerhettük meg.

A műsor további részében a kenyér vallási és bibliai jelképek jelentéseiről hallhattunk néhány fontos gondolatot a közönség, közös énekléssel megkoronázva.

A mezőgazdasági szakos diákok tolmácsolásában a kenyér útjának első

Balla Frigyes vallásánárt ritkán látni gitár nélkül, rövid elmélkedés után a mindennapi kenyérért is zenével adtak hálát

állomását – a talaj előkészítésétől a búza aratásáig – láttuk-hallottuk. Az élelmiszeripari szakliceum diákjainak bemutatója nyomán a kenyérgyártás folyamatáról, a kenyértípusokról esett szó.

Záróakkordként a pincér és szakács szakosztályos diákok sós és

édes kenyérfalatokkal kedveskedtek a megjelenteknek, ezzel is megerősítve, hogy érdemtelenül kerül háttérbe a mai modern ember életében a „mindennapi kenyérünk”.

LÓLÓ-PÁZMÁN ANNAMÁRIA
magyar szakos tanár

Minden alkalommal bővül az érmelléki dalolók, nótázók családja

Közösen énekeltek a határon innen és határon túli meghívott kórusok a tizennegyedik alkalommal megrendezett Érmelléki Kórustalálkozón a székelyhídi városi múzeumban.

Kodály Zoltán zeneszerző szavai hívták találkozóra a több mint kétszáz népdalkedvelőt Székelyhídon október 27-én, a XIV. Érmelléki Kórustalálkozó alkalmából: „Nem sokat ér, ha magunkban dalolunk,/ Szébb, ha ketten összedalolnak,/ Aztán mind többen, százan, ezren,/ Míg megszólal a nagy harmónia, / Amiben mind egyek lehetünk.”

Béres Csaba, városunk polgármestere köszöntőjében a rendezvény jelentőségét a nótázással egybekötött egymásnak örülsben jelölte meg. Üdvözölte továbbá Oltean Zoltánt, a Magyarok Világszövetségének alelnökét, Cseke Attila szenátort, az RMDSZ Bihar megyei szervezetének elnökét, a vendégségbe érkezett magyarországi települések (Edelény,

A főként a szépkorúak által művelt és ismert népdalok színvonalas előadásokban voltak hallhatók

Nyíradony és Szokolya) előjáróit és a kiküldött delegációkat, valamint a nótacsokokkal kedveskedő kórusokat: a Szentjohanni Vadvirágok Népdalkört, az Érmihályfalvi Veres László Zsolt Városi Kórust,

a Szalcsi Örökzöld Asszonykórust, a Partiumi Magyar Nyugdíjasok Egyesületének kórusát, a Létavértesi Citerazenekart és a Csomolya Népdalkört, a Szokolyai Dalárdát, a Margittai Horváth Já-

nos Társaság Vegyes Kórusát, a Székelyhídi Búzavirág Népdalkört, az Érmihályfalvi Bartók Béla Citerazenekart, az Érkeserői Népdalkört, a Nyíradonyi Pávákört és a Székelyhídi Férfikórust.

Cseke Attila köszönetét fejezte ki a kórusok irányában, amelyek „felruháznak minket értékeinkkel, és köszönet mindenki másnak, aki a kórusok létét és fejlődését támogatja.” Hozzátette: „a kisebbségi létnek nincs alternatívája, együtt kell megmutatnunk, amiben hiszünk.”

Az évtizedes, sőt több évtizedes létükre méltán büszke és becsben tartott kórusok négy-öt nótával történő bemutatkozását követően az idén nyolcvanéves Magyarok Világszövetsége képviselőjében Oltean Zoltán is szólt a két teremben összegyűlt résztvevőhöz, kiemelve, hogy az első világháború vége óta eltelt évszázad, melyet most Romániában az országgyűlés nagy nemzeti ünnepeként népszerűsítene, ugyanúgy a magyarok, „a mi száz évünk is, és mi sem feledkezhetünk meg róla”.

A bemutatkozást követően a szüreti bálozókkal közös vacsora és nótáest várta a résztvevőket a grófi pincében. A zenéről Heit Lóri és zenekara gondoskodott.

SZ. M.

Iskola másik otthonként

Közösen dolgoztak a termésképek készítésén szülők és gyerekek

Gyerekek és oktatók egyaránt nagy lelkesedéssel várták a csokalyi Fényes Elek Általános Iskolában az október 22–26. között megrendezett Iskola másként megnevezésű programot. Ez a hét kiválóan alkalmas a pedagógusoknak és diákoknak, egymás mélyebb megismerésére, csapatépítésre, közösségformálásra, nem utolsósorban az észrevétlen tanulásra, egymás segítésére.

Iskolánk közel 110 gyermek otthona minden délelőtt. Itt minden gyermek ismeri a másikat, tudja hol lakik, kik a szülei. A nagy testvérek vigyáznak a kicsikre, és hazaviszik őket az óvodából. Udvarunkon két épület áll a kis diákok rendelkezésére, az öt osztálytermes iskola és az egy-két óvodai csoportot kiszolgáló óvoda.

Az elmúlt évektől eltérően most nem meghívott vendégek és kirándulások formálták a rendhagyó hetet, hanem minden oktató saját egyéniségét kibontakoztatva építette fel a programját. Ezáltal a témák mélyebb és többértékű kibontására, hosszabb

projektek megvalósítására. A gyerekek kedvence, a szíreázva érkező és távozó rendőrbácsi sem hiányozhatott. A vallásánámó citerákkal lepte meg a gyerekeket. A tornatanár hozta a csuhát és bajnokságot rendezett. Az óvodában a szülők együtt dolgoztak csemetéikkel. Előkerült gyöngy, üvegfesték, színes papír, olló, ragasztó a szekrények mélyéről. Bekezdült az osztályba a már egy hete beázott, jól átdolgozott agyag is, amit még a nyáron gyűjtött nekünk a sárga markoló, a csokalyi családi napokra. A zsíros kenyér a gyümölcssaláta, a zöldségek, a kókuszgolyó sokkal finomabb volt a padban, mint otthon. Mindenre volt idő, mindenki elmesélhette azt a történetet, amit a román-, matek-, magyaróra befejezése érdekében nem mondhatott el.

De beszéljenek a képek, a mosolygós arcok, a munkák eredményei. Gyorsan elszállt ez a hét, és mi úgy gondoljuk elférne még a tantervben még akár kettő is az ilyen hetekből.

BOROS ÁGOTA

Középen a kész az agyagtéglából és levéltetőből összeállt házikó

Mit jelent valójában az alternatív hét? – A szervezés utóregései a Petőfi-liceumból

jegyzet

Tülestünk az iskolai év legtöbbünk számára rettegett hetén. Pár évvel azelőtt ott valahol fent kitalálták és azóta minden évben lenyomják a torkunkon. Ez volt az Iskola másként program, amely a Petőfi Sándor Elméleti Liceumban október 22–28. között zajlott.

Nem vonom kétségbe, hogy nagyon nemes eszméből indult ez az ötlet. Tanévenként egyszer minden tanár megmutathatja, a szűk szakterületén kívül mit tud, illetve szeterelődhetnek új csoportokba az egész iskolából a hasonló érdeklődésű diákok, esetleg tanárok. De ebben az esetben is az elmélet és a gyakorlat merőben különböznek egymástól. Az irányelvek, a metodológia sok helyen homályos, értelmezési lehetőségeket hagy, tehát ki is játszható. Egészét tekintve teljesíthetetlen, ezért az iskolák szerintem kivétel nélkül megszégik ilyen vagy olyan formában. Érdeklődtem az ügyben más iskoláknál is.

✱

Talán kezdjük azzal, hogy az egész program megszervezése hihetetlen logisztikai munkát igényel, természetesen ezt ingyen és bérmentve végzi el pár ember. Ebben az évben én önként jelentkeztem szervezőnek, mert a tavalyi rendszer nem tetszett, igazán törvényesnek sem találtam. Igaz, eddig egyetlen évben sem volt, hogy utólag mindenki mindennel meg legyen elégedve. Három-négy

je után egy nappal én magam telefonáltam rá több mint húsz felnőtt emberre, hogy legyen szíves, küldje el az általa választott programok címét, hogy tudjuk elkezdni a szervezést. Mondjuk utána is még sokat kellett egyeztetni, noszogatni.

Elismerem, kellemetlen feladat, nyug mindenki számára. Olyasmint kell levelezni, amiben nem sok tapasztalatunk van, nem tanultuk, nincs ilyen irányú végzettségünk. Ezért a legtöbb program olyan, amilyen lesz. Valószínűleg mi nem vagyunk elég bátrak és kreatívak. Tisztelet a kivételnek, a jól sikerült foglalkozásnak, persze az is akadt bőven.

Kipróbáltunk már sokféle rendszert, lebonyolítást, mind egyik kinkeserves volt és inkább a hátrányokat láttuk. Rengeteg frusztrációval maradtunk utána mi, tanárok, a

diákok meg rettenetesen unták, jobban, mint egy szokványos iskolahelet. A program végi felmérések minden esetben ezt mutatták. Ezt a hiányzások számának látványos megnövekedése is mutatja, sokkal több igazolatlan óra szokott lenni ezen a tematikus héten, az szülői és az orvosi igazolások száma is meredeken emelkedik ilyenkor. Valószínűleg azt gondolják, ez nem rendes tanítás, ebből nem lesz számonkérés, nem kell komolyan venni. Ehhez nem fűznék megjegyzést!

✱

Persze, lehet izgalmas programokat is szervezni, de ezek nagyrészt pénzigényesek. Nem várhatom el a diákoktól és a szülőktől, hogy mélyen a

ember volt az akcióbizottságban az V–XII. osztályban, egymás között leosztva a feladatokat. Az általános iskolában a tanítók a saját osztályaikat irányították, arra kevesebb rálátásom volt. (De például voltak nálam látogatásban a fiziklaborban.)

Először megállapodtunk abban, hogy háromórás kvantum lesznek a foglalkozások, két osztályfőnöki nappal (mellesleg ez sem teljesen szabályos, de praktikus). Minden tanerőnek a megfelelő óraszámban el kellett készítenie a programtervet, ezeket összesítettük, órarendet készítettünk, elküldtük mindenkinek, kijavítottuk, a termeket kijelöltük, újra elküldtük, kinyomtattuk, kifüggesztettük. Persze a szolgálatosság is megváltozott ezen a héten. Ezután következett a diákok választása és beiratkozása. Ebben az osztályfőnökeik segítettek. Ha valamelyik kollégához jelentkezett diák, be kellett írja a tanár a diák nevét a foglalkozáslapjára, a saját nevét és aláírását pedig a diák ellenőrzőlapjára. ez utóbbi alapján ellenőrizték az osztályfőnökök előzetesen, hogy minden tanulónak teljes-e az órarendje. Az ellenőrzőlapot a foglalkozás alkalmával aláírta a tanár, utólag ennek alapján írja be az osztályfőnök a hiányzásokat. A rákövetkező héten visszajelzéseket kérünk tanártól-diáktól, ezeket összesítjük és levonjuk majd a következtetéseket. Lehetséges, hogy bonyolultnak tűnik a rendszer, ebben az esetben javaslatokat kérek egyszerűbb, de átlátható és törvényes lebonyolításra!

✱

Rengeteg munkát igényelt a struktúra kitalálása, elkészíteni a szükséges papírokat, miközben a kollégák egy része még a minimális segítséget sem adja meg a kijelölt határidőig. Tudom, mert a programok leadási határide-

pénztárcájukba nyúljanak, mert valami csodás ötletem támadt. Ide tartoznak a kirándulások is, amelyek rengeteg papírmunkával, fáradtsággal és megköttéssel járnak. Például az is, hogy legtöbb tíz diák juthat egy kísérő tanárra, emiatt a többi foglalkozás valószínűleg túl lesz zsúfolva, a fennmaradó gyerekek egyszerűen nincs hová jelentkezzenek. Nem véletlenül legtöbb kétnapos kirándulást engedélyeznek, de szerintem jövőre tanáronként legtöbb egy napot fogunk javasolni.

Sajnos az időjárás sem volt mellettünk, kifogtuk októberben az egyetlen hűvös, esős, szeles hetet. A szabadtéri programok nem voltak nagyon kellemesek, ilyen időben büntetés az erdőt járni, kirándulni, várost nézni, szemetet szedni, szalonnát sütni vagy bográcsost főzni. Pár kollégával össze is vitatkoztam, mert szerintem csak tanerőkkel bográcsozni, egyetlen diák nélkül, pláne elvileg munkaidőben, nem oktatási-nevelési tevékenység. Ezzel csak magunkat járattuk le a közösség előtt.

Természetesen, mint mindig, most is voltak olyanok, akik elvárásom felül teljesítettek és olyanok is, akik még a minimálisan elvárható sem.

Joggal kérdezhetik, ha emyire kinkeserves ez a feladat, miért vállaltam. Mert utálok, ha azt látom, hogy valami rosszul működik és többet ártunk vele, mint amennyit használunk.

Ha össze akarnám foglalni ennek a hétnek eredményeit, kudarcait, tanulságait, mégis azt kell mondanom, hogy minden munka, kínlódás, kudarc ellenére a főbb célkitűzéseket elértük, összességében eredményes volt a munkánk.

PAP JÓZSEF,

a Petőfi Sándor Elméleti Liceum fizika szakos tanára

Látványos este volt a petőfis gólyák cirkusza

Ismét összeálltak a XII. osztályok diákjai, hogy beavathassák az újdonsült gólyákat a gimis életbe, ezért október 26-án megrendezték a petőfisek éves gólyabálját.

Idén mindhárom kilencedikes osztályból kiválasztottak két-két párost, akiknek cirkuszi jelmezekbe kellett bújniuk egy fotó erejéig, így az internetre feltöltve a Facebookon lehetett szavazni arra a párosra, akiket a nézők szerettek volna látni a nagyszínpadon. Nagyon szoros szavazás volt, ezt meg kell hagyni, de végül eldőlt, ki is megy tovább. A „porondon” a IX. A-t Ulici Alexandra és jómagam képviseltük, a B. osztályból Sze-

kat, akiket bekötött szemmel, botra kötött kanállal kellett megetetni. És ez nem minden, mert a kilencedikes osztályok többi tagja sem maradhatott ki! Őket elküldték szerte a városba, hogy különböző tárgyakat keressenek és ódát is kellett írniuk a végzősöknek, amiket az osztályfőnökök olvastak fel.

Továbbá, bár mindenki nagyon szépen teljesített a közönség előtt, a IX. B. osztály gólyái nyerték meg az idei bált, a IX. C. érte el a második helyezést és az A-sok zárták a sort a harmadik helyen.

Személy szerint nem vettem részt túl sok gólyabálon, de teljesen magabiztosan elmondhatom

Feldobta a gólyák hangulatát a videóklipről történő táncutánczás próbája

gecs Loránd és Pázmán Réka lépett fel, a C. osztályosok részéről pedig Szegecs Tamás és Turdean Viktória küzdött a győzelemért.

A három páros kapott kilenc feladatot, amiket bohóccorral kellett végrehajtaniuk: a lányok öntöttek csokoládét a fiúk szájába, majd csokoládésan egy tál grizben keresték a fehér labdát, táncoltak tojással, tojás nélkül, énekeltek, habot vertek, kvízeken mérhették össze tudásukat és még joghurttal is összeszamaszathatták a fiúk a lányo-

azt, hogy a végzős osztályok nagyon szép, vidám és pörgős előadást rendeztek nem csak a gólyáknak, hanem a közönségnek is. Érezhető volt, mindent beleadtak ebbe a show-ba, illetve ritka, hogy ilyen jó hangulatot teremtsenek egy sportszarnoknyi embernek. Ezúton is szeretném megköszönni nekik a szervezést! Ezen túl pedig gratulálok minden gólyának az elért helyezésekért és a pozitív hozzáállásért!

BENSICZ ÁDÁM

Teljesen megújult a Draveczy-épület

„Istennek adunk hálát és a támogatóknak mondunk köszönetet, hogy hat év kitartó munkálkodása után kívül-belül teljesen felújított a székelyhídi református egyházközség Draveczy-épülete” – közölte lapunkkal az egyházközség vezetősége.

Megállíthatatlan szentmiklósi diákok

Közös utazás a testvériskola tanulóival Észak-Magyarországra

Közös kirándulásra kaptak meghívást a hegyközszenmiklósi Toldy Általános Iskola diákjai a magyarországi fülöpi tanintézmény tanulóival október 5-6-án. A kirándulásról az érmelléki gyerekek egyik kísérőjével Váradi Tímea tanító nénivel beszélgettem.

– **Hány személy vett részt a kiránduláson?**

– A kiránduláson 53 személy vett részt. Tizenkét hegyközszenmiklósi gyerek és két kísérő pedagógus, jómagam és Molnár Tünde II. éves tanítóképzős egyetemi hallgató. Fülöpről 35 tanuló és négy felvigyázó, Popovics Ferencné Mária, az iskola igazgatónője mellett két pedagógus és Tamás atya, a katolikus plébános.

– **Melyek voltak az úti célok?**

– Sárospatak és Sátoraljaújhegy. Sárospatakon megnéztük a bazilikát, az Árpád-házi Szent Erzsébet Múzeumot, és ellátogattunk az ottani kerámiagyárba. Betekintést kaptunk a régi történelmi időkbe. Aznap megnéztük még a Sárospatak felett magasodó Szár-hegyen kialakított Magyar Kálvária dombot, amelynek stációi a trianoni békediktátum során elszakított települések közül 38 város nevét és címerét jelenítik meg. A hegy tetején a Szent Koronát formázó Szent István-kápolna és a 100. sorszámu országzászló áll. Közösen elfogyasztott

vacsora után a helyi panzióba szállásolták el a csoportot. Másnap a reggeli elfogyasztása után meglátogattuk a zempléni kalandparkot, ahol kipróbálták a bobozást a gyerekek nagy örömeire. Majd a Megyeri-hegyi tengerszemet látogattunk meg, és ebéd után a sárospataki várba tettünk látogatást, a Rákócziak erősségébe, és a városban levő híres református kollégium tudományos gyűjteményeinek könyvtárában nézelődtünk.

– **Hogyan éreztétek magukat, milyen élménnyel gazdagodtak az út során?**

– Tartalmas élménnyel teli kirándulásról tértünk haza szombat este. A kirándulás során a két iskola diákjai és tanárai is egyaránt közelebb kerültek egymáshoz. A két nap alatt megismerkedtünk egymással, új barátságok szövődtek. A szórakozás mellett a tanulás is nagy hangsúlyt kapott. A kirándulás alkalmával számos helyet meglátogattunk, amelyekről érdekesebb információkkal gazdagodtunk. Ezt a tudást kvízvetélkedő során kamatoztathatták a tanulók. A jutalom egy okostoll volt részükre. Szép kirándulásban volt része a gyerekeknek, melyről maradandó élménnyel tértek haza. Köszönjük a fülöpi iskola vezetőségének és természetesen az ottani pedagógusoknak a kíséretet.

BÉRES ANGÉLA

Körösrévi kalandozás egész a Tündérvár barlangjáig szép őszi időben

Körösréven és környékén kirándultak október 15-én a hegyközszenmiklósi Toldy Általános Iskola hatodik és nyolcadik osztályos tanulói Mocsár László igazgató szervezésében és két tanár kíséretében. Szép őszi időben látogattunk a Nagyváradtól csupán 51 km-re található, a Királyerdő mészkőtömbjeinek lábainál fekvő helységbe. (Körösrév neve azzal a révvél hozható kapcsolatba, amely itt vezet át a Sebes-Körös folyón, az egyetlen könnyen járható útvonalon Erdély és a Nagyalföld között.) Amikor megérkeztünk a helyszínre, először elfogyasztottuk elemőzsiánkat, majd elindultunk a várva várt túrára. Végig a vasúti sínek mellett mentünk mindaddig, amíg elértük a Tündérvár barlangot. Ahogy haladunk előre látjuk a szemünk elé táruló sziklát, majd a barlang felé egyre jobban feltűnik a természet csodája és szépsége, a jó levegő, a madarak csivitelése, csak

néha-néha zavarja meg a természet csendjét egy-egy vonat zaja. Rövid pihenő után a Sebes-Körös partján nézelődtünk, figyeltük a vadkacsákat, aztán hegymászás következett. Jó alkalom volt a kirándulás a csapatépítésre, hogy érezzék meg

a gyerekek, együtt közösen csapatként érdemes kirándulni, dolgozni. Gyermekeink a kiránduláson gazdagodnak nagyobb látókörrrel, földrajzi ismeretekkel, tapasztalatot szereztek.

B. A.

Ady Endre és a Károlyi-kastély – kirándulás az értékek nyomában

Ady Endre szülőfalujába és a nagykarolyi Károlyi-kastélyba látogattak el október 20-án a hegyközszenmiklósi Toldy Általános Iskola diákjai. Az Ady Endre Emlékmúzeumban a képek s tárgyak láttán a diákok betekínthettek a költő gyerekkorába, megcsodálhatták a régi új házat, a kúriát, a filagóriát és az alkotó mellszobrát.

Érminszenről, azaz mai nevén Ady Endréről, Károli Gáspár bibliafordító szülővárosába, Nagykárolyba vezetett tovább a kirándulók útja. Nagy lelkesedéssel tértek be a pár éve felújított Károlyi-kastélyba is, ahol kicsit

elmélyülhettek a város, valamint annak egykori birtokosai, a Károlyi család történetében.

A kastélylátogatás után a diákok a kastélykertet is bebarangolhatták, az ott lévő játszótéren tölthettek el egy kis időt. A kellemes látogatások s élmények után, a kirándulás egy hangulatos helyi étteremben zárult.

A kirándulás szervezési feladatait Istváni Jolán tanítónő és jómagam közösen láttuk el.

PAPP MÓNIKA,

a Toldy Általános Iskola angol szakos tanára

Sziasztok Pajtikák!

„Szüretelnek, énekelnek, / Láttál-e már ennél szebbet? / Dió, rigó, mogyoró, / Musttal teli kiskancsó.” (Takáts Gyula: *Szüreti vers*). Hú, de finom mustot ittam! Gyönyörű szép idő volt, igazi vénasszonyok nyara. Remélem ti is kihasználtátok a jó időt, szüreteltetek, kukoricát törtetek és segítettek a krumpliasásban is. Látom, hogy az iskolakezddéssel megjött az íraskedvetek is! Sok szép verset kaptam kis barátaimtól és sok szép rajzot. Köszönöm nektek! Mindjárt novemberet írunk, vége lesz a szép, hosz-

KÓPÉ

GOMBOS ANASZTÁZIA
 (II. B osztály)

Az ősz

Az ősz a legszebb évszak,
 Mely mindenfelé bekopogtat.
 Minden házba benéz,
 S megkezdődik az őszi szél.

Az ősz a legszebb évszak,
 Mely mindenfelé bekopogtat.
 A levelek megbarnultak,
 S mindenfelé lehullottak.

Sompolyog az idő,
 S sokat esik az eső.
 Lehulltak a levelek,
 Jók az iskolai hetek!

BÁLINT-PAPP SZIDÓNIA
 (IV. SBS osztály)

Fent a felhős kirakós,
 lent a zsiros pirítós.
 Rozsdásak a levelek,
 Ki tudja, hol lehet?
 Pipiskedve megy a nyár,
 itt-ott csak meg-megáll.

BEDE ANNA-ESZTER (III. SBS o.)

Ősz volna még

KÁNYÁDI SÁNDOR

Ősz volna még,
 s a varjak már közhírré tették
 a dermesztő tél
 közeledtét.
 Károg az ég,
 éhenkórász nagy csapat csóka
 ricsajog, hussog
 reggel óta.
 Tócsára jég,
 virágra, fűre harmat dermed,
 megöregedtek
 mind a kertek.
 Jó volna még
 sütkérezni, de jó is volna,
 ha az égen
 pacsirta szólna.

KÁROLY EDINA
 (IV. SBS osztály)

Gondolatok az őszi...

Az ősz hűvös évszak. Az emberek tüzet raknak a kályhákba. Lehullnak a falevelek, hideg szél fújja a csupaszodó fákat. Ritkán, de vannak jégesők is. Az ősz a kedvenc évszacom.

SANA MÁRK
 (III. SBS osztály)

Az őszi madarak, az őszi szelölő, a szép sárguló levelek, az ősz gyönyörűsége! Szeptember, október, november, szép színes hónapok. Mind a gyerekek kedvencei!

KOVÁCS VIVIEN
 (III. SBS osztály)

Oktoberi eső

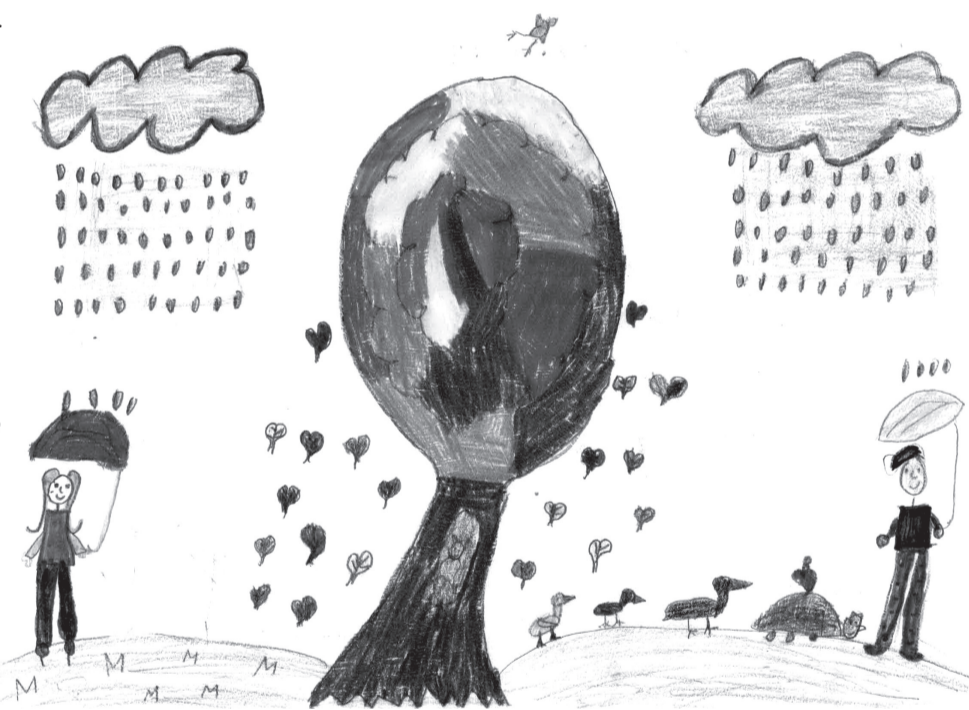
Eső, eső, eső,
 Októberi eső,
 Hull a levél is,
 Didereg a szél is.

Berr, berr, berr,
 Október,
 Leszállott a köd,
 Somolyog a fák között.

Csikos esernyő,
 Ha esik az eső.
 Kopaszak a fák,
 Az esernyőt fogjátok ám!

INCZE FRUZZINA (IV. SBS osztály)

VARGA-MATIŠAN DANIELA-VICTORIA (III. B osztály)

Az ősz

Jön az ősz, megy a nyár
 Minden levél táncot jár.
 Egyik hullik jobbra, másik pedig balra.
 Sok levelet rajzolnak a lapra.

Hull a levél minden fáról,
 Kivéve a fenyőfáról.
 Arra megy az Ősapó,
 Megenni az enivalót.

Minden színes falevél,
 Sok csodálatos értéket ér.
 Jön az ősz, megy a nyár
 Minden levél táncot jár.

ŠTEFAN DANIEL (IV. SBS osztály)

Őszi vers

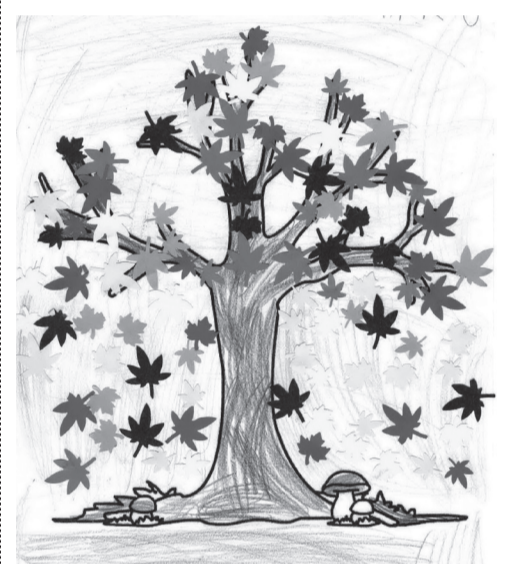
Itt van az ősz,
 Itt van újra,
 Mindenki bemegy a konyhába,
 A tűzhely mellé összegyűl a család.

Meleg gyantaillat tölti be a szobát,
 A család csak néz az ősz csodáira,
 Ősz csodás esték
 Újra itten vannak.

Viszlát nyár, helló ősz,
 Szervusz Ősztündér,
 Holnap látjuk egymást,
 Te csodás Ősztündér.

NAGY BOTOND (IV. SBS osztály)

TATAI RÉKA (II. B osztály)

DOMBI ENIKŐ (III. SBS osztály)

BALÁZS VIRÁG LÁRISA (0. B osztály)

Hulladozó levelek

Lehullottak a levelek a fák ágairól,
 S az eső is megérkezett a túlvilágról.
 Esik eső, zuhog a zápor,
 Őreg néni nézeget az ablakából

Esett az eső, zuhogott a zápor,
 Az ablakból figyeltem a szép őszi tájat.
 Eljött az ősz, alig vártam,
 Hogy mulassak egy nagyot az őszi tájjal!

Egy, kettő, három,
 Szeresd a szép őszi tájamat!
 Szeretem a telet,
 De még jobban a hulló falevelet.

TÓTÓS RÉKA (IV. SBS osztály)

BALÁZS VIVIEN SONIA (0. B osztály)

Ingyenes vészhelyzeti oktatás szülőknek

Csecsemő- és gyermekkori veszélyhelyzetekről és azok elhárításáról hallgathatnak meg egy remek előadást szülők és nevelők november 17-én a székelyhídi városi múzeumban. A lázcsillapítástól a krupp (cse-

csemők légúti megbetegedése) szövődésén át a váratlan és tragikus bőséghaláláig mindenről szól majd, különös tekintettel arra, mit tehet a szülő vészhelyzetekben. A színvonalas és tartalmas program 10 órától kezdődik. A belépés ingyenes. A Tim Attila (képiünkön) által tartott lendületes, érdekes oktatás Magyarországon nagy sikert aratott. Orvosok, egészségügyi dolgozók ajánlásával érkezik Székelyhídra is a mentős szakember, akinek a baba-mama kör ezúton is köszöni a nemes gesztust.

Az előadásra várják mindazokat, akik szeretnék felkészülni a vészhelyzetekre, vagy azokat a szakmabelieket is, akiket érdekel az oktatás menete, módszere.

ÉR HANGJA

Új „parkett” a táncolni vágyóknak

Új lendületet hozott egy októberben elindított tánciskola Székelyhídra, amelynek vezetője – aki városunkban született – talán nem ismeretlen településünk lakói számára. Az alapító, Szilágyi Cynthia számára nem jelent újat sem a táncparkett, sem a fellépések világa. A fiatal hölgy tizennégy éve táncol, ebből kilenc évet egy nagyvárosi versenytáncklubnál töltött. Ez idő alatt a világranglista 18. helyezéséig lépegetett párjával, miközben az országos versenyeken minden alkalommal első vagy második helyezést ért el standard és latin táncokban. Később felsőfokú tanulmányai valame-

lyest elvonták a táncról, de Cynthia részéről befejezésről szó sem lehetett. Mint ahogyan a leírtakból sejthető, az új tánciskola első kézből ajánl elsajátításra olyan mozgásmintákat, amelyek táncos eseményen alkalmazhatók. A táncnő szeretettel várja azokat a 3 és 18 év közötti fiatalokat, akik szívesen tanulnának latin táncokat (szamba, csacsacsá, rumba, paso doble, jive), standard lépéseket (angol keringő, tangó, bécsi keringő, slowfox, quickstep). Aki kedvet kapott, hogy kipróbálja magát valamelyik stílusban, az jelentkezhet közvetlenül a táncórákon, hétfő esténként fél héttől vagy péntek délutánként fél öttől a városi múzeumban, de akár telefonon is érdeklődhet a 0755-793079-es telefonszámon. Táncra fel!

BÍRÓ ORSOLYA

Szilágyi Cynthiát és párját a magyar kultúra napja alkalmából szervezett bálokon is láthatták az érdeklődők

StihlTimbersports és az a híres Liverpool!

jegyzet

Soha nem fogom elfelejteni az olyan csapatélményeket, mint amelyeknek a közelmúltban részese lehettem: a román országos sportfavágó-bajnokságot, majd az angliai Liverpoolban október 19-én megrendezett világválogatottat. Az első megmérettetés szeptember elején zajlott Szászrégenben, ahol a dobogó mindhárom fokát a székelyhídi GV Team sportklub tagjai foglalták el. Mellesleg óriási „szerénységgel” szeretném tudatni, hogy a Romániát képviselő öttagú válogatottból, négy városunkban kiállított személyivel rendelkezik. A StihlTimbersports romániai vá-

laszó, ez kell számunkra igazán mérték és értékadó legyen, hiszen a mostani rohanó társadalmunkban a fentebb említett dolgoknak igen nagy becsületben kellene, hogy lenniük, de sajnos nincsenek. Rohanó világunkban a pénzhajhászás mellett igen kevés dologra jut idő, mindenki ki szeretné elégíteni anyagi vagy különböző más vágyait, sokszor reális időintervallumon kívül, lehetőleg úgy, hogy semmit vagy csak keveset tegyenek érte. Rendszerint azonban ez nem megy, és ha nem megy, akkor jönnek a problémák. Ha a gondok megoldására nem vagyunk felkészülve, akkor bele gondolni is rossz, mi történhet.

A szurkolók csapata mindenhová követi a válogatottat, amikor nagy kihívással néznek szembe a sportfavágóink

logatott sportolóinak nevei: Nagy Botond edző-versenyző, Balácsi Dávid, Cser Szilárd, Daniel Petrescu, Costel Pleș (Bánffyhuynad) versenyzők. Különös várakozással készültek sportolóink a nagy megmérettetésre, a csapatból mindenki már több világbajnokságon is részt vett, de tudjuk mi laikusok is, hogy minden verseny más.

A második örök élmény Liverpool: hetekkel előtte a kis csapat, és nem mellesleg a szurkolótábor is „szervezte” az idei világbajnokságot. Természetesen a versenyzők gyakoroltak, edzettek, a drukker-rajongók meg már a szurkolás, bátorítás, buzdítás, bulizás fogalmait pakolgatták fejükből, tervezgették a mikéneket. Tették ezt annak tudatában, hogy közülük néhányan már nem is élnek szülővárosukban, Székelyhídon. Megható volt látni, ahogy Norvégiából, Angliából, Franciaországból, Romániából érkeztek szurkolók, akik nem feledve szülőföldjüket, csak az identitás megtartásáért, barátság ápolásáért, a sport kedvéért utaztak több ezer kilométert, hogy részesei lehessenek annak a csodának, amit úgy hívnak, hogy StihlTimbersports. A sport azért egy elég egzakt dolog, egyszerre küzdesz meg más csapatokkal, versenyzővel és az órával. Higgyék el a kedves olvasók, nem túlzok, ha azt írom, hogy másodpercen vagy még inkább századokon múlik, hogy ki hányadik helyezést ér el. Szinte egy isteni játék, hiszen az ember fel sem tudja fogni igazából, milyen rövid idő is ez a tized- vagy századmásodperc. A verseny alatt, a szemed egyszerre tapad a kivetítőre és a valóságra. Nézed, miként hullik a porba vagy emelkedik a fellegek fölé a sportoló a versenyszám végén, maga mögött hagyva az elmúlt egy évet és annak minden felkészülését. A vége mindenki számára öröm. Hiszen egy olyan férfias sport, mint a favágás, megtanít számos olyan dologra, amelyet az élet minden területén lehet majd kamatoztatni. Megtanít küzdeni, kitartani, tolerálni, koncentrálni, csapatot építeni, odafigyelni a társunkra, megtanít feldolgozni a kudarcot és a nyerést egyaránt. Kedves

Na de hadd zárjam mondanivalóm pozitív gondolatokkal. Büszke vagyok rá, hogy Székelyhíd egy ilyen nívós rendezvényen a sportolóinkon keresztül képviseltette magát, és legyenek arra is büszke, hogy olyan szurkolótáborra volt a csapatunknak, akiknek egy része nem tudott a versenyt követő napon megszólalni a rekedtségtől. Ha címszavakban szeretném leírni az elmúlt pár napot, a következőket írnam: jó társaság, kellemes hosszú út, jó idő, jó szállás, jó ételek, jó hangulat, kiváló csapatszellem, gyönyörű város, büszkeség, kikapcsolódás, kellemes fáradtság, feltöltődés, hála és köszönet, mindenért, mindenkinek.

Mi emberek hajlandóak vagyunk becsukott szemmel járni, természetesen átvitt értelemben (is) véve, amikor olyan dolgokat veszünk természetesnek, amelyek nagyszerűek és igen ritka jelenségek lehetnek az emberek életében. Talán életünk egy jó része úgy telik el, hogy nem is vesszük észre, mi is képvisel értéket igazán számunkra és hajlamosak vagyunk inkább a rosszat, a negatív dolgokat elhinni, mintsem hogy bízzunk a jelenben, jövőben. A gyerekeknek a hitet, a bizalmat, a segítőkészséget, a munka becsületét, a kitartást, az elkötelezettséget, a rátermettséget, az önbecsülést kellene megtanítsuk, nem a rosszindulatot, a hitetlenséget, vádaskodást, magyarázkodást, ítélkezést. Jó lenne, ha értékelnék a mellettünk élő embertársaink erőfeszítéseit, és ha mi közvetlenül nem is veszünk benne részt, de osztozzunk sikereikben, kudarcukban, legyünk részesei a talpraállásuknak, és gratuláljunk az elért eredményekért.

Köszönöm végül, de nem utolsó sorban Nagy Botondnak, hogy színt visz településünk életébe, munkájával bebizonyította, hogy az ember álmainak a megvalósítását a saját korlátai küszöbét átlépve, kitartó munkával valósíthatja meg. Kívánom, hogy a hamarosan elkezdődő csapattalborzáción minél többen legyenek, és hogy jó és egészséges sportolókat neveljen városunk, közösségünk számára.

BÉRES CSABA

Sohase feledjük el, honnan jöttünk

Kuglis Gábor plébános: Székelyhídon is megpróbálok helyt állni és szolgálni

Székelyhíd katolikus gyülekezetének új vezetője Érmelléken született, gyermekévei varázsvilágát itt élte, innen indult, hívást követve. Nyár végén kapta a hírt, Szilágysomlyó után városunk lesz a következő állomás, ide szól a kinevezés. „Csak azt ne kérdezze, mik a terveim... teljes belső felújítás alatt a parókia, tervekről a munkálatok befejeztével, jelenleg építkezek és ismerkedek” – mondta telefonon Kuglis Gábor atya.

– Az embernek sohasem szabad elfelejteni azt, hogy honnan jött – kezdi a szót a plébános találkozásiunkkor. – Margittán születtem. Szüleim egyszerű emberek, gyári munkások voltak, könnyűiparban dolgoztak, anyukám varrónő volt, édesapám cipész, már mindketten nyugdíjasok. Egyéves voltam, amikor Szalacsról Margittára költöztünk, ott nőttem fel, de sok időt töltöttem Szalacson, a nagyszülőknél. Szerettem ott lenni, segíteni nekik. Ismerem a kétkezi munkát, tudom mit jelent, mennyire fáradságos kapálni, kaszálni. Már akkor megfogalmazódott bennem, én ezt nem szeretném csinálni, inkább tanulni és valami mást elérni. Szüleimnek vérében van a földművelés, hisz ebbe nőttek bele, Margittán is van kert, szőlő, a kétkezi munkát szeretik s ennek szeretetét tanultam én is. Előnynek érzem, hogy falusi környezetből jöttem, mert természetközeli, életközeli.

– **Hogyan választotta életpályának a teológiát?**

– Vallásos közegben nőttem fel, nagyszüleim, szüleim rendszeresen jártak templomba s velük én is. Nálunk ez magától értetődő volt. Már egész fiatalon, mindig ott voltam a tisztelendő mellett, ministráltam, amióta az eszemet tudom. Hányadikos koromban kezdtem, nem emlékszem, de mintha mindig is ott lettem volna. Abban az időben nem sok olyan tér volt, ahol a gyerekek, fiatalok összejárhattak. Kolozvári István atya jóvoltából ilyen hely lett a margittai plébánia. Szerette, ha ott vagyunk körülötte, figyelt ránk, foglalkozott velünk. Beszélgettünk, játszottunk, filmet néztünk, hétvégén mi voltunk a könyvtárosok, állandóan ott voltunk, amikor csak lehetett. Akkor született meg bennem a gondolat, szeretnék így tevékenykedni. Aztán jött az osztályfőnöki óra, amikor a kérdésre, hogy merre tovább, kapásból rávágtam, én pap szeretnék lenni. Ez irányba indultam, a középiskolás éveimet Nagyváradon, a Szent László Katolikus Gimnáziumban töltöttem. Reggel szentmise, külön hittanóra, komolyabban foglalkoztam a vallással, belenevelődtem, de nem maradt el a kamasz évek szerelme, barátai. Jött az érettségi és a tovább-

tanulás, dönteni kellett. Sokat nem gondolkodtam, imádkoztam, hogy megtaláljam azt, ami nekem adott, de nem kellett sokat kérnem, volt egy hívás, ami már korábban is igazította lépteim. Elmentem a püspökhöz, a katolikus egyházban így szokás, és mondtam, hogy szeretnék jelentkezni a teológiára. A püspök is döntött, elküld engem Budapestre, nem Gyulafehérvárra, teológiát tanulni.

– Kiváltságnak éreztem, hogy 2003 nyarán, június 28-án, Margittán szenteltek s még aznap miséztem az új templomban. A következő három évben, három helyen voltam káplán, segédlelkész: Nagyváradon a bazilikában, a Szent László-templomban és Tasnádon másfél évig. Az első kinevezést 2006-ban kaptam Szilágycsehbe, Váradtól 150 kilométerre, az egyházmegyegye legtávolabbi plébániájára. Kis közösség a Szilágyságban, két-három száz lélekkel. Vasárnap négy mise és 120 kilométer utazás. Összetartó közösség kovácsolódott szolgálatom alatt. Volt egy filiám, Sülemed (Máramaros megyei kisváros – szerk. megj.), azok az em-

– Kiváltságnak éreztem, hogy 2003 nyarán, június 28-án, Margittán szenteltek s még aznap miséztem az új templomban. A következő három évben, három helyen voltam káplán, segédlelkész: Nagyváradon a bazilikában, a Szent László-templomban és Tasnádon másfél évig. Az első kinevezést 2006-ban kaptam Szilágycsehbe, Váradtól 150 kilométerre, az egyházmegyegye legtávolabbi plébániájára. Kis közösség a Szilágyságban, két-három száz lélekkel. Vasárnap négy mise és 120 kilométer utazás. Összetartó közösség kovácsolódott szolgálatom alatt. Volt egy filiám, Sülemed (Máramaros megyei kisváros – szerk. megj.), azok az em-

FOTÓ: TATAI ISTVÁN

Kuglis Gábor az elődje által megkezdett egyházi és lelki építkezést akarja folytatni a gyülekezetben

– **Milyenek voltak a budapesti évek?**

– Akkor voltam először ekkora városban, 1998-ban. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen tanultam, a központi szemináriumon pedig nevelődtem. Bentlakásom, a Központi Papnevelő Intézet reggeltől estig kötött programjával felért egy katonasággal. Este hatkor zárták a kaput. Budapestet akkor láttam, amikor elmentünk színházba. A teológia nagyon nehéz volt, legalábbis számomra. Az első vizsgámra többet tanultam, mint négy év alatt az érettségire. Metafizika, biflázni kellett, háromszor olvastam a könyvet, akkor sem ér-

alakult ki a szertartás, de a gyakorlatát nem. A szentelésem előtt, hatodéves koromban, kértem a püspököt, engedjen el egy fél év gyakorlatra. (A gyulafehérvári teológián, ami nem hat-, hanem hétéves, az utolsó év gyakorlati képzés. Ezt jónak tartom.) Elengedett. Hét hónapot Bécsben voltam, egy leopoldstadti plébánián, ahol egy nagyvárad pap szolgált. Gyakoroltam a német nyelvet, belelathattam egy plébánia életébe. Diakónus voltam, lehetőséget kaptam prédikálni, temetni... a mindennapi feladatokat ellátni.

– **Mikor szentelték pappá? Hogyan kezdte a szolgálatot?**

berek mindent megtettek, a tenyerükön hordozták, megbecsültek. Kihangsúlyoznám a megbecsülést, mert sajnos vannak olyanok, akik azt hiszik, hogy ez nekik jár, nem becsülik a papot. Szerettem ott lenni.

– **A szilágycsehi évek után merre folytatódott útja?**

– A Szilágyságban töltöttem hat és fél évet, amikor jött a kérdés: vállal-e egy nagyobb gyülekezetet? Így 2012-ben kinevezést kaptam Szilágysomlyóra. Az emberek el voltak idegenedve, a nulláról kellett kezdeni. Akkor keresett meg Józsa Nándor, akit Nagyváradon ismertem meg, papságra készült, az-

tán hitoktatói diplomát szerzett a Babeş-Bolyai Tudományegyetemen, hogy szeretne az egyházon belül dolgozni, mert neki ez szívügye, ő valamit tenni akar Istenért. Világi szakmát, jó fizetést, jó állást hagyott ott. Így lett segítségem, együtt kezdtük a munkát. Fiatalokat toboroztunk, ministránsokat, ifjúsági csoportot szerveztünk. Volt egy épületünk, elhatároztuk, hogy abból csinálunk közösségi házat. Hogy ezzel ne terheljük a híveket, pályáztunk. Egyikünk se értett hozzá, de beletanultunk. Apránként nyertünk pénzeket, és három év alatt rendbe tudtuk tenni azt a házat, ami azóta az egész város magyarságát kiszolgálja. Hat évet voltam Somlyón, nem akartam nagyon eljönni. Tizennyolcan kaptunk idén ilyen kinevezést, sokunkat lesújtott a hír. Somlyón lett közösség, lett infrastruktúra, hely, hogy hol tevékenykedjünk, hol dolgozzunk, és akkor, mint mikor jön egy kard, elvágja... Pedig ott most indult igazán... De, tudom, hogy életünkkel járnak a költözöködések. Előjárónknak tett engedelmségi fogadalmunk köt.

– **Milyen a beilleszkedés Székelyhídon?**

– Azon dolgozom, hogy a plébánián minél előbb lehessen lakni, legyen egy rendes irodánk, ahol lehet fogadni a híveket. A lehetőség adott, elődöm, Ozsváth atya egy nyertes pályázattal elindította a felújítást. Azt gondolom, neki is jó lett volna, ha ezt be tudja fejezni, esetleg élvezi is munkájának gyümölcsét. Ezt kaptam, ez most a feladat, ezzel is megpróbálok megbirkózni, nem egyedül, hanem az Isten segítségével. Építkezek és ismerkedek. Hiányzik Nándi, Somlyón ő szerette be az engedélyeket, ő járt utána az építkezés dolgainak. Székelyhídon nagyon szépen fogadtak, mindenki kedves, segítőkész. Maximális segítséget kaptam, amerre csak jártam, mindenütt mellém álltak. Sokan kérdezik, hogy miben segíthetnek. Körvonalazódnak tervek is, de elsődleges most az építkezés. Ezt a munkát meg kell csinálni, hogy mikor lesz kész, az a kivitelezőtől függ. A lelkipásztori kötelességeimet elvégzem: temetek, esketek, keresztelek, betegeket látogatok, tartok bibliaórát. Nagyon várom, amikor kicsomagolhatom a jelenleg még dobozokban lévő dolgaimat. Elfogadtam ezt a szolgálati helyet, tudom, hogy a jelenlegi körülmények időlegesen, itt is megpróbálok helytállni és szolgálni.

RUPÁRCSICS JUDIT CSILLA

